Salvem el castellà (1)

written by Manel Joan | 8 de juny de 2016
Fragment del llibre dietari *Regal de Reis* de l'escriptor cullerà **Manel Joan Arinyó**, corresponent a l'entrada de *Dissabte, 9 de gener de 2016*.

Dissabte, 9 de gener de 2016
He parlat per telèfon amb Jordi Solé i m'ha dit que farem una presentació de Noches perfumadas a la llibreria Blanquerna de Madrid. Ai que algú prendrà mal! Amb el muscle dret destrossat i la cama esquerra malmesa d'un sobreesforç, si no em contracta un guardaespatlles de 140 quilos, no m'hi veurà el pèl. Que la temeritat no ens faça màrtirs!

Seriosament, una de les coses que direm quan ens demanen per què hem traduït un llibre del català al castellà serà la següent:
El castellà és una llengua massa important per deixar-la en mans dels espanyols només.
Deixaré que l'editor faça aquesta asseveració i tot seguit hi postil·laré pedagógicament:
-Per a mostra, el nivell d'ús d'en Rajoy.
Explicat així sembla una eixida de to, però tractaré de justificar l'afirmació i fins i tot de mortificar-los un poc més.

Ara entre nosaltres: en el pla domèstic tenen els madrilenys i la Quinta, terribles agents destructors de la llengua de Larra. Si jo fóra president del govern espanyol i tinguera consciència idiomàtica, als primes els multaria cada vegada que caigueren en el laísmo. La cadena televisiva, la tancaria per sempre més i condemnaria els seus màxims dirigents a galeres. (Alerta, pareous de TV3: vosaltres també remareu per malparlats. Una mostra: "El cavall va caure trencant-se una pota". Para el carro, samarro!)

Tornem de pressa i corrent a la llengua que més ens necessita. Les autoritats centrals, obsedides des de fa segles perquè la primacia absoluta del castellà desemboque en l'unilingüisme estatal, han oblidat la política exterior. Tenen un fum d'instituts Cervantes que ens costen un renyó, ben cert. S'omplin també la boca dient que són milanta milions de parlants a tot el món. Potser sí, perquè una altra cosa no, però criadors ho són a manta. Ara, però, cal veure quina influència té en el concert internacional la malafí de països en què l'espanyol és la llengua oficial. Més aviat escassa. A més, en aquestes zones perviuen moltes llengües ameríndies que ells no compten ni han tingut mai en compte.

Hi ha també els Estats Units, proclamen ufanosos, on els hispans són un 10%, un 20%, un 30%, un 60%, què sé jo. I tant que en són, i cada dia en seran més. Ja he assenyalat unes línies més amunt la portentosa capacitat reproductora que els caracteritza. Tanmateix, si ens fixem en les grans empreses que dirigeixen, els llocs estratègics que ocupen en l'Administració i no diguem en el rànquing de la riquesa, la seua presència cau en picat i esdevé testimonial, tirant a zero. Açò, vulgues que no, influeix molt en la poca consideració que els anglòfons tenen envers els castellanoparlants.

(Atenció als detractors de Rajoy que diuen que no és un polític preparat i que amb la seua política erràtica està provocant la deserció en massa de cervells. ¿A vosaltres qui us diu que no és tot una estratègia d'alta volada per augmentar la presència no sols quantitativa, sinó sobretot qualitativa, de l'espanyol al món? ¿Heu sentit cantar el pollastre, patuleia marxista?)

Després de l'exaltació mariana, si em permeteu, completaré l'atlas lingüístic visitant, en diferit, dos altres continents. Començarem la gira a l'Àfrica, on l'últim país en què la llengua del Pequeño Nicolás mantenia una certa preponderància se'ls n'està anant de les mans, i de l'oïda.

Parle de Guinea Equatorial, com més va més francòfona.

Respecte a la presència de l'espanyol a Europa, què us en diré que vosaltres no sapiau? Només cal viatjar un poc per adonar-te que no pinta res. No res en absolut. Als països occidentals t'has de fer entendre en anglès, francès, alemany o fins i tot en italià. A l'Est, amb el rus i l'anglès. Poseu-hi tots els matisos que calga, però és així.

Sort tenen que a partir d'ara Laura Editora, Jordi Solé Camardons i jo mateix els ajudarem a remuntar.